

SZARVASI UJSÁG.

Hetileg, a társadalom, közgazdaság és irodalom köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési penzek, úgy a lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra czüzenődök.

A nyílt térben minden gondosor díja 20 kr.

HIRDETESEK

jutányos áron vétetnek fel.

A hirdetések az „Árpád” irodalmi és nyomdai intézetbe küldendők.

Budapesten lapunk számára hirdetések el fogad Mudrony és György hirdetési irodája Barátok tere 3. sz. Athenaeum I emelet; továbbá A. V. Goldberger, servitátor 3. sz. a.

A külföldi szakértők véleménye a Körözs szabályozásáról.

II.

A Körözs medenczébeni utazása alkalmával a bizottság figyelme felhivatott azon különös helyzetre, melybe Békés városa a Fehér- és Fekete-Körözsön végrehajtott szabályozási munkák folytán jutott. Régen ezelőtt a Fehér-Körözs balpartján egy csatorna ásatott, mely malomcsatorna név alatt ismeretes. A Fehér- és Fekete-Körözsök Gyula és Békés közötti hosszú elvezetése előtt, ezen csatorna Gyula-Varsánd mellett ömlött a Fehér-Körözsbe. Midőn a Körözsök levezetése végrehajtatott, a csatorna Nagy-Pélytől Gyuláig meghosszabbított és a Fehér-Körözs elhagyott medrébe vezetett. Csaba mellett elhaladva Békéshez érkezik, s azt egész hosszában átszelve kevéssel lejjebb a Fehér és Fekete-Körözsrel egyesül; torkolatánál egy zsilip van építve, mely megakadályozza az árvizeket abban, hogy Békésig eljussanak. Ha jön az árvíz, a zsilip bezáratik, de a malomcsatorna folyton odavázi egész víztömegét, mely másodpercenként két köbméterre van becsülve; a város így egy a malomcsatorna és az esővíz által táplált vízmedence fenekének végén van, mely annyival inkább megtelik, minél tovább van zárva az alsó zsilip. Ha a Fehér- és Fekete-Körözs árvize nem tart soká, akkor annak elmulta után fel lehet a zsilipet nyitni, s így a medencében visszatartott vizet lebocsátani, mielőtt oly magasra emelkedett volna, hogy a várost előntené. De ha ellenkezőleg az árvíz tovább tart, a medence mindinkább megtelik, s könnyen belátható, hogy jöhet oly áradás, mely elég hosszú ideig tart arra, hogy Békés városa elöntessék legalább is annyira, mintha nem lett volna zsilip a malomcsatorna torkolatánál, és az árvíz ott szabadon bejöhetett volna. Ily helyzet, ha hosszú ideig tart, veszélyessé válhatnék, de köny-

nyen meg lehet szüntetni. Erre elegendő, ha a legalsó gyár alatt elzárjuk a csatornát, mihelyt a Körözs árad, s így vizét nem eresztjük neki Békésnek, hanem Gyula fölött a folyóba vezetjük. Ez a munka sürgős, s miután mint hallottuk, van már rá kész terv is, nem kellene végrehajtásával soká késni.

Meghallamon és Szeghalom alatt némelyek felszólltak azon bajok ellen, melyek a Berettyó eltérítéséből származtak volna, miután ennek folytán oly viz vezettek a város alá, mely különben sohasem járt arra, és most ezáltal a Sebes-Körözs vize régi torkolata felett megsaporított. Az érdekeltek némelyike azt is követelte, hogy a Berettyó visszavezetessék régi medrében a Sárrétbe, melyen hajdan keresztülfolyt, s mely most már kiszáradt. A bizottság belátta, hogy ezen elvezetés volt a legjobb módszer a kiszáritás eszközlésére és arra, hogy nagy terjedelmű térségek a földművelésnek visszaadassanak, és hogy e tekintetben az elvezetés jó és hasznos mű volt. Ha a Berettyót most régi medrébe visszavezetnők, ismét ujja teremtenők a megszüntetett mocsárokat, és helyreállítanók azon kezdetleges állapotot, melynek véget vetettünk. A bizottság tehát ilyen kéréseket nem tart meghallgatandóknak. Megjegyzendő azonban, hogy a felmerült panaszok orvoslására szükséges lesz a Berettyó és az alább levő Körözs új medreit, mind méreteiket, mind pedig kétparti töltéseiket illetőleg oly állapotba hozni, hogy levezethessék mindazt a vizet, melyet befogadni hivatva vannak.

A bizottság Körözs-Ladány mellett elhaladva, azt találta, hogy a folyó szélessége ezen városban nem elegendő a Sebes-Körözs és a Berettyó vizének befogadására.

Gyomán a bizottság megtekintette a közel fekvő

1879
1619
2670

átmetszéseket. Ezek még távolról sem tökéletesek, és kiásás és kotrás által kell nekik a hiányzó szélesség és mélységét megadni, miután a víz hatása erre valószínűleg sohasem leendő képes a folyó rendkívül csekély esésénél fogva (kilométerenkint körülbelül 0.02 méter). Láttuk azt is, hogy az átmetszésekből kiásott föld közvetlen azok partjaira hanyatótt ki, a helyett, hogy a szükséges töltések építésére használtatott volna fel, s így az átmetszések kiszélesedtével ez a föld ismét vissza fog esni az új mederbe. Ez hibás eljárás, mely a kiadásokat csak szaporítja. Emlékezhettünk arra, hogy a bizottság az átmetszésekről szóló II. fejezetben már megtette e tekintetben észrevételeit. Alkalmunk nyílt még egy észrevételt tenni a vasuti hid állására vonatkozólag. A fölötté levő átmetszés iránya nem felel meg a hidnyílásoknak, és ezek is részben el vannak takarva a körüllevő töltések által. Miután az átmetszés régibb a hidnál, nem a folyó mérnökeinek róható fel ezen hiba, és bizonyára nem is történt volna meg, ha, mint azt egy tiszai vasuti hidra nézve hasonlóképen megjegyeztük, a gyomai vasuti hid terve nem fogadtatott volna el, és kivitele nem engedélyezett volna, csak az egyes szolgálati ágak közötti tárgyalás után, melyben a folyó mérnökei észrevételeiket megtehették volna és kijelelték volna a nagy víz lefolyása érdekében szem előtt tartandó feltételeket.

Gyoma alatt a bizottság a Körözs balpartján ké-

kanyar homorú oldala mellett fekvő Endrőd község helyzetét vizsgálta meg. A házakkal szegélyezett part az árvizek által erősen meg van támadva, úgy hogy ott védelmi munkálatokra van szükség. Egy új átmetszés által el lehetne távolítani a folyót a községtől, mely ekkor egy domború part mentén feküdnék, hol a partszakadásoktól többé nem kellene tartani.

A Körözs medencében tett útját a bizottság Mező-Túron végezte be, hol a Berettyó azelőtt folyt, míg Szeghalom felé el nem térítettett. A várostól délkeletre a Körözs egy hosszú átmetszés által kiegyenesítettett, s a régi Berettyó, mely csak a felette levő síkságon összegyűlő esővíz levezetésére szolgál, a Körözs régi medrébe vezetettett egy csatorna által, mely ezen mellékfolyó számtalan kanyarait pótolja. M után az érdekelt birtokosok elmulasztották a töltéseket, melyek őket ezen oldalról védik, jó karban tartani, a Körözs régi medrét követvén, az utóbbi árvíz alkalmával 5000 hektárnyi területet elöntött a város körül, és sok kárt okozott. Ez ismét példa arra, hogy a töltések hiányos gondozásából mily veszteségek származhatnak, melyeknek a maga idejében a kalmazott csekély kiadással elejét lehetett volna venni. Hogy megakadályozzuk az árvíz ismétlődését, mely Mező-Túrt az idén sújtotta, a legjobb lenne ott, hol a régi Berettyómeder a Körözssel egyesül, egy zsilipet építeni és a régi medret töltések közé foglalni. Jelenleg az illető hivatalok egy ily terv készítésével foglalkoznak is.

(Folytatjuk).

T Á R C S A

Az én virágaim.

Gondolatban olykor ismét
Bejárom a múlt mezejét;
Reálépek olykor újra
A már benőtt, gyepes útra.

Előtt áll megint a rég
Hátrahagyott, bejárt vidék;
Szíves karján végig vezet
Rajta a hű emlékezet.

Oh de mennyi tövist látok
Itt is, ott is, merre járok.
S szívemben, mit vágta rajta,
A mély sebet érzem újra.

De nézd! Nehány virág hajol
Elő ott a tövis alól.
Felvidulok, szívemig hat
E bájos szín, kedves illat.

Mily kedvesek vagytok, oh ti
Illatozó kis virági
Barátságna, szeretetnek,
A mint telém integettek!

Viruljatok kis virágok,
Oh van gondom nekem rátok!
Öntözgetlek folyton, híven,
Ápolgatlak itt a szívben.

SARKÁNY JURE.

Egy párisi család.

Hektor du Drapeublane marquis, mint a királynak minden hű szolgálója, részt vett az ünnepélyes évésekben, melyet a múlt hóban egész Franciaországban mindenütt rendeztek Chambord gróf születésnapjának tiszteletére. Hektor utolsó, 70 éves gyermektelen sarja egy régi családnak; közeli rokona Lévis grófnak, ki egészen a szűz Máriaig tudta fölvenni családját. Az ő elődei természetesen már Bouillon Gottfried alatt is harcoltak, azért neki nem volt szabadott sehol sem hiányoznia, a hol oltár és hazáért kellett villához nyulni. Hektor tehát ott volt s vitézül, talán nagyon is vitézül viselte magát. Sok minden nem tetszett neki, de hát nagy erőlködéssel csak lenyelte a keserű falatokat. Aztán megvigasztalta magát pezsgővel, s busulása nagy lehetett, mert sokat vett be a vigasztaló nedvből. De az ébredés keserűen fájdalmas volt. Az öreg ur olyan gyengének érzi magát, hogy azt hiszi: halála órája érkezett el. Nagy erőlködéssel tud a csemeté után

CSARNOK.

A nők és a művészet.

Számtalanszor halljuk azt az állítást, hogy az ezredéves rabszolgaság, melyben a nők a férfiak rabigája alatt nyögtek és nyögnek, legfőbb oka annak, hogy a nők a tudomány és művészetben kevesebbet tesznek mint a férfiak. Ezek nagyobb testi erejüket arra használták fel, hogy a nőket leigázzák; a mely addig tartott, míg nők elmetelhetősége lassan-lassan visszafejődésnek indult és látszólagos természeteszerű tulajdonságukká fejlődött. Az emancipáció követeli, hogy azon bünt, melyet a mi zsarnok nemünk a nőknél elkövetett, a törvényhozás és erkölcs útján jóvá tegyünk, és hogy a nők is szentelhessék magukat a tudomány és művészeire.

Ez mind igen szépen van mondva, de a női művészet gyakorlati haszna sohasem lesz oly nagy és általános mint a férfiaké.

Hogy a nők által gyakorolt művészet valamennyi neme, magára a művészet haladására teljesen közömbös és jelentéktelen, azt nem szükség bizonyítani, de azt igenis, hogy a nő lényében, s legszebb tulajdonságában az egyszerűség s természetességben rontja meg. Mihe yest a nő kezdi magát lángésznek képzelni, elveszti azt a mit a „Nőiesség“ tag fogalma alatt értünk. Nem azon nők és lányok „nőiesek“ a szó valódi értelmében, a kik minden férfi előtt elpirulnak, minden határozott szótól minden erősebb érzelm kifakadástól borzadnak; azok sem, kik sohasem gondolkoznak önállólag, és méltóságuk legbecesebb kormánypálcájának a főzőkanalat, működési körük jelvényének a kötött harisnyát tekintik. „Nőiesség“ azon tulajdonok összfogalma, mik a férfinnál hiányoznak. Gyöngédség olvadozás nélkül; önmegtartózkodás rabszolgaság nélkül; szü-

nyulni, hogy Dubois első komornyikját becsöngesse. Ez épen újságolvasásában háborgatva, hanyatt homlok ront be, a míg tudja elrejteti hírlapját hátsó zsebébe.

Dubois! monda elhaló hangon, ráemelve törött fényű szeméit, Dubois, megkefélted-e gondosan a frakkodat, melyre tegnap az a péklegény olyan bizalmasan ráült? Az ostobák! folytatá szakállat morzsolva, anélkül, hogy inasa feleletét bevárná. — ezek a szamarak mellém ültetnek egy péket, mutatásul annak, hogy a társadalmi osztályok egyenlők. Egyenlő osztályok! Nincs egyenlőség, mert ez forradalmi frázis . . . S milyen kevés tisztelettel bán velem az a durva ember! . . . Az egész vacsora forradalmi szokás. Milyen a republikánusok 1847-ben. . . .

Egy heves köhögési roham megszakítja a haldokló beszédét.

— Dubois, folytatá ismét lélekzethez jutva, — szegény Dubois-m, nekem már végem van, az utolsó pillanat elérkezett. Az orrom (a marquis e szervét tartá az egészség baremetrumának), — rettenetes lehet.

— Csillámlik, felel a komornyik.

— Csillámlik? Hogy érted ezt?

— Egészen kék, aztán fehér lesz mint a hó, aztán egyszerre tűzvörös.

E nemzeti színek jelzésére a marquis borzasztó dühétől alig képes dadogni.

— Vörös fehér kék! . . . várj ficzkó . . . vörös-fehér-kék . . . takarodj, pusztulj! . . . küld le Lafleurt . . . vörös fehér-két . . . micsoda szerencsétlenség! A botomat! botomat!

Az újabb köhögési roham a'att Dubois gyorsan visszavonult, s olvasta hírlapját tovább. Nemsokára megjelen Lafleur, kit ma nevezett így el, mert a régi jó idők szolgáit

ziesség álszemérem nélkül; gyors felfogás bárgyúság nélkül; türelem és jószívű részvét minden szerencsétlenség iránt. Mind ezt magában foglalja ez az egy tulajdonság, mely majdnem minden művésznőnél veszendőbe megy. A gyöngédség helyébe merev öntudat lép, mely a benső teljes önmegtartózkodást legtöbbszöyre lehetetleníti: az érzület szüziessége megmaradhat ugyan, de annak tudata folytán elveszti finom illatát; a környezet az ily feltehetségek előtt tiszteletlenné és kicsinnnyé törpül, minél fogva a távolban kalandoznak, s a férfiúi szellemmel vetelkedni igyekeznek, a mely legyőzi őket, és elfeledik, hogy épen azon képességet adják fel, a mellyel a férfit legyőzhetnék. Hiuságuk tulajdonságos dede getése veszélyezteti a női rokonszenvet, röviden, a női kedély legjobb tulajdonságai vesznek el, s velük együtt a kellem. Minden női feltehetség szögletes, cifra, valótlan — ez olyan tény, a mit ki-ki saját tapasztalásból bizonyíthat.

Mindazonáltal valódi női szívek kik a valódi nőiességet teljes virágzásba fejlesztették, magukban mégis m ű k ö d h e t n é n e k a m ű v é s z e t é r d e k é b e n a z á l t a t. i. hogy lényük legjavát a férfiaknak adják.

Alig van az egész történelemben nagy ember, a kinek életében egy ilyen nő örangyalként ne szerepelne; de a művész legkevésbé nélkülözheti az ilyen nőt. Neki lényének teljes összhangjára van szüksége, hogy a legnagyobbat alkotassa; és ez összhangot csakis a szerelem adhatja neki. A rohamos törekvés mellé csatlakozik a nő sejtelenül mélyelműségével, a gondolkodó kutató szel emhez a telten dobogó s z i v. A nő k o r o n á j a azon jószág, me y előtt még a legmerevebb férfi is meghajol, mert szelidséggel győz. Az ilyen nő a művész műzsája lesz, mint azt a történelem igazolja. Az ily nők befolyása túlmegy minden számtáson, s gyakran egész lényét átjárja az alkotó művészek, újra szányra kelti fáradtá vált

szólták így hívni. S Lafleur teljesen megérdemli nevét, mint-hogy ő sohasem szolgálna oly urnál, ki a Burbonok iránti hűségétől nem áradoz, s ha királpárti elveiért jól megfizeteti magát, sőt olykor nem épen tisztességes uton maga szerzi el juttatását, hát az nagyon természetes. A marquis, mivel nagyon szereti a tiszta kezű embereket, már régen elűzte volna őt magától, — de hát lehet-e ilyen hűséges legitimista szolgát megfosztani kenyerétől? mit mondana a rokonság, és az egész nemes Faubourg városrész? de sőt az egész párt? Lafleur a királpárti elveket áll meg nem rendíthető védelme alatt.

— Parancsol a marquis ur? — kérdi a'ázatosan.

— Lafleur, mondja a marquis s behunyja a szeméit, hogy ne lássa a ficzkót, kit tulajdonképen ki nem állhat — édes Lafleurom, küldd be nekem Dubois-t.

Dubois ismét megjelenik, küzködve egy elötörő gunyos mosolylyal.

— Lépj közelebb! riad rá a marquis; még közelebb . . . egész az agyig, most fordulj meg . . . ime! tehát még sem csalódtam, a ficzkó újságot dugott el a zsebébe — a marquis körme hegyével tartja a lapot, hogy kezeit össze ne piszkítsa velük — és micsoda lapot? La Petite République Française! Uristen! Hát ennyire jutottunk? Saját házamban sem vagyok mentes a járványtól?

— De hiszen a marquis ur tudja . . .

— Hallgass! Nem tudok semmit . . . csak azt tudom, hogy te visszaélsz jószágommal. Mert jobban tudsz beretválni, mint más, mert parókaim között el tudsz igazodni, — a marquis minden nap más parókát hord — mert rendes, becsületes fiu vagy s egyedüli, akiben megbízhatom.

— A marquis ur csalódik: cselédei mindnyájan hüek. A kocsis . . .

3670
1619

képzeletét. Ez a leghatalmasabb behatás, a mi a nőknek a művészetre fennmarad, s egyuttal a legszebb és legmélyebb is, mert együvé működik a szépség eszményének alakításában az által, hogy a teljes összhang iránti érzést finomítja és növeli. Igaz ugyan, hogy a történelem nem vési fel minden ilyen nőnek nevét ércztáblájára, s gyakran nem tud róluk a világ semmit, de a megcsodált művek alkotója mély hódolattal és hálaérzettel hajtja meg fejét műzsája előtt — ő maga tudja jól, hogy gyakran a legjobb a mit alkotott, egy női lélek eszméje, lényének kifolyása.

Már az embernek nemszerinti súlykülönbsége arra mutat, hogy a férfi inkább van az alkotásra teremtve. Morse'li 172 koponyamérés után azon következtetést vonja: a férfi feje mindig többet nyom, mint a nőké; a súly-arány mindkettőnél körülbelül e következő: 1: 0.857. Az alsó állkapocs hasonlóképen mindig nehezebb a férfínál, sőt a különbség itt még nagyobb, azért nem beszél a férfi annyit mint a nő.

H I R E K.

— **A szarvasi ovoda-egylet**, hir szerint az idén is együttesen rendezi játékonvezélu bálját a helybeli nőegylettel. A táncvígá'om tombolával lesz egybekötve, mint tavaly. A várt siker bizonyára nem marad el.

— **Vasuton** utaztak többen már is városunkból Mező-Turra, a közelebbi sáros napokban; amit ne értsen senki úgy, hogy per pedes apostolorum mentek a vasuton, mert valóságos vasuti kocsikon utaztak, melyeket ember-erővel taszítottak a hídig. Ottan azután gőzerővel vont kavicsoló kocsikon robogtak be Turra, melyek napenként többször közlekednek. — Remél-

— Az is republikánus, felforgató. Csoda, hogy minden nap ki nem fordít a kocsiból.

— De Lafleur aztán megcsontosodott királypárti...

— És gazember.

— De a szakács...

— Legközelebb meg fog mérgezni, mert ő is ezt a pímasz lapot olvassa veled együtt. Azt hiszed, nem ösmerem titkaitokat? Mille tonneres! Mi lesz ebből? Az én időmben még a szolgálta nem volt olyan vakmerő, hogy gondolkozzék. De az attól van, hogy nem vagyunk elég óvatosak. A társadalom kötelekei felbomlanak, s mi nem teszünk ellene semmit. Hova jutunk uraim? A rend s a fegyelem szálai megsemmisülnek, s ha Franciaországot nem adják vissza királynak, és Királyt Franciaországnak, akkor megszűnik az állam, megszűnik a törvény, megszűnik a család. És én mondom önöknek uraim...

— A marquis ur ezzel bizonyosan nagy tetszést aratott az este.

— Mivel? kiált a marquis, mintha fel bredne. Aztán mormogva folytatja:

— Mordieu, úgy látszik álmodtam, hogy banketten vagyok és szónoklatot tartok (hevesebben) De hiszen el sem mondtam ezt a beszédet, mennyeknek ura! A hogy beszélni akartam ez a feesegő La Bavardiére mindig elkapta előlema szót. Ezek a La Bavardiérek mindig olyan feesegők voltak.

— Nem mondta el, marquis ur? Ennek a legrosszabb következménye lehet! Egy elfojtott beszéd! Valami feloldót kellene bevennie. Előbbi uram, a ki képviselő volt...

— Hallgass és törődj a magad ügyeivel. Ugy látom, hogy napról-napra szemtelnebb vagy! Azért mert biza'mi állasod van, beavatkozol olyan ügyekbe... ügyekbe... — köhögési

jük, hogy az új évvel a rendes vasuti közlekedés is megnyílik, tekintve a vasuti munkálatokra igen alkalmasnak ígérkező időjárás.

— **Szent-Andráson** a megtrült másodjegyzői állomásra abszolút szótöbbséggel Duda László választott meg.

— **A gyulai kir. közjegyzői állomásra**, mely Pallay János halálával ürült meg, Védél Károly püspökladányi közjegyző helyettesített át.

— **Békésmegyei** naptárt ad ki dr. Báttaszéky Lajos, a „Békésm. Közlöny“ szerkesztője, melyhez a képeket nyomdai intézetünk művezetője Cservenák Gusztáv metszette.

— **Az ujévi üdvözetek megváltása** tárgyában a miniszterelnök a budapesti nőegyletek elnökségeit értesíté, hogy e nemes törekvéstket a legmelegebben pártolni kész. Ennek érdekében nemcsak maga részéről megtette azon kijelentést, hogy ujévi üdvözeteket senki részéről és semmi alakban nem vár, hanem egyuttal hasonló kijelentés megtételére, valamint egyéb hatóságoknak, intézeteknek stb. ugyanazon eljárás követése végettí felhívására a többi miniszteket is fölkerete, és vezetése alatt levő hatóságokat és tisztviselőket ily irányban felszólította.

— **A m. kir. pénzügyminiszterium** elrendelte, hogy az aradi kir. pénzügyvizagatóság felosztásával egyidejűleg a makói kir. illeték-kiszabási hivatal Békésmegye székhelyére, Gyulára helyeztessék át s hogy ezen hivatal nykörebelő Csaiádmegye két adóhivatali kerülettel elvonatván ezeknek illetékügyi teendői a szegedi illetékkiszabási hivatalra ruháztassanak át. Ezen intézkedésről Békésmegye alispája a megyei községetek azon utasításal rendelte értesítettetni, hogy az 1880. évtől kezdve illetékügyekben a gyulai illetékkiszabási hivatal az eddigi adóhivatalok közvetítésével fog működni.

— **Isabella királynő** és mosónője. A fuz király házassága

roham. — Teringettét de megtanítálnak nevelésre, ha meg nem kellene halnom... de a köhögés!... A torkomból az utolsó szellő fujdogál már, szegény Dubois.

— A marquis urnak tréfálni méltóztalík.

— Hallgass, ha mondom, Drapeaublane marquis nem tréfálhat eselédeivel! s ha én meg akarok halni nem tőrök ellntmondást.

— Amint a marquis ur parancsolja. Összehívjam talán a családot?

Hektor du Drapeublane hosszú évek óta özvegy, s gyermekei bár ninesenek de rokonsága annál kiterjedtebb. — De hát ez időben mindenki távol van Páristól az őszi vadászatokon. Az öreg marquis körül csak elhalt bityának gyermekei vannak; Gaston du Drapeublane 21 éves vig ezimbora, „ama“ hölgyek alapos ismerője és Aymardine de Listomére grófnő Gaston testvére, ki a vidékre nősült, ki jelenleg Párisban van, hogy régi gyóntatójával egy bünbánó hölgyek intézményének alapításán tanácskozzék, és — két vadászöltönyt készíttessen. Gaston a kedvencz. Tömerdek adósságát fizeti ugyan dulvafulva az öreg nagybácsi, de ez már örök időktől fogva ugy van. Gaston a mostani istentelen kormányt akkor szidja legelkeseredettebben, ha pénzre van szüksége. Mikor azzal kezdi beszélgetését nagybityával: „E kormány eljárását tovább tünni nem lehet“ — a bácsi rögtön azzal válaszolt: „Mennyi kell?“ Gaston ur nem is kivánta bitya halálát, de örökségért nem rettegett tőle. Ezekhez számítandó még mindkettőjük ifjabb nővére: Blanche, a ház hamupipókéje, a ki se a keresztényességel, se a királylyal nem törődik; de annál többet fogalkozik Raul de Francoeur gróffal a ki, sajnos szinten és pedig közeli rokon, és roppant sok fájdalmat okoz a családnak. Raul mindnyájoktól elütött. Ahelyett, hogy lopná a napot elegansul, tu-

alkalmából Izabella királynő neve ismét a lapokba került s fölmeglepett egy régi anekdotát, mely néhány év előtt már bejárta a lapokat. 1872-ben Izabella királynő Crouvilleben tartózkodott, s királynő léteire megesett rajta az az emberi dolog, hogy elfogyott a fehérueműje. Ajánlottak tehát neki egy egyes mosónőt, T. asszonyt. A királynő nagyon meg volt vele elégedve s kijelenté, hogyha T. Párisban laknék, szívesen szerződtené állandóan. Egy turista ajándékozott neki 500 frankot, melylyel a mosónő csakugyan elment Párisba, hol a királynő beváltá szavát. T. asszony ez idő óta kocsiban jár s a királynőt minden útjában kíséri. El fog vele menni Mádridba is Alfonz lakadalmára.

— **A „B. K.” 124-ik számának** azon ujdonságára vonatkozólag, melyben azon állítás van foglalva, hogy az öcsöd-szt.-andrási ut falán azért nem készítették el, mintha a kínálkozó munkaeerő nem lett volna kellőleg felhasználva, — illetékes helyről megkerestettünk annak kijelentésére, miként ez a valódi tényállás teljes elferditése; mert epen ellenkezőleg: munkást alig lehetett kellő számban kapni — s a megye által megállapított 1 ft 20 krnyi napszám mellett pedig epen nem. Inséges viszonyokról s inséges munkáról tehát csak a „B. K.” tudósítója tesz tanúságot. Megjegyezzük még, hogy a szarvasi járás összes körtöltésai teljesen készen állanak.

— **Udvari pletykák.** Az orosz trónörökös berlini látogatása alkalmával a párisi bonapartista Gaulois a következőket pletykálja: Midőn az agg császár az orosz követségi palotában a carevicset meglátogatta, így kiáltott föl: „Mily öröm, s mily kevéssé reméltem, hogy még valaha látni fogom önt, kedves unokaöcsém!” — A trónörökös e megszólítás zavarba hozta, mire a császár így egészíti ki mondatát: „Mivel már öreg vagyok”. Dógmár nagyhercegnő erre azt jegyezte meg, hogy a császár alig néz ki idősnek ötvenévesnél, ami az agg császárnak nagyon jól esett, s a nagyhercegnőt háromszor homlokon csókolta. Az ebédnél a társalgás kizárólag francia nyelven folyt, ami felig figyelem, felig tüntetés volt, miután a nagy-

hercegnő (nemrég megtiltá, hogy házában németül beszéljenek).

— **Rövid hírek.** A szegedi belvárosi kaszinó-egyesület a napokban tartott közgyűlésén új tisztviselőket választott. Az első-igazgatói tiszttel Pálffy Ferencz polgármestert tisztelték meg. — A marosvásárhelyi műkedvelők a napokban színi előadást tartottak Tóth Jenő elszegényedett vidéki színész javára. — A ranymenyegző-jét ulti e hó 24-én Niedermann Ferencz esztergomi lakos, kereskedő. — Egy eltűnt 48-as honvédet keres a soproni törvényszék. Haberbüchler József ugyanis, ki 1848-ban mint honvéd eltűnt, felhívatik, hogy 1 év alatt a soproni törvényszék előtt megjelenjen, mert különben a holtak nyilvánítása iránt törvényes örökösei által beadott kérvény érdemlegesen fog elintéztetni. — Tápó-Szent-Miklóson Deutsch Ignác zsidótanító növendékét tanítás közben úgy fejbettötte, hogy a gyermek nyomban szörnyen halt. A tanító elmenekült. — Gyilkosság áldozata lett közelebb egy 60 éves gazda Simánd (Erdély) mellett. A holttest szalmával volt behintve. A meggyilkolt nagy vagyont hagyott hátra, melyet orgazdaságból szerzett. — Férjének rossz bánásmódja miatt phosphor-oldattal megmérgezte magát Láposyné Kolozsvárt. — Három román gavallért kísérték be közelebb a naszói járásbíróság börtönébe, kik Buga Juon 15 éves leánykán a mezőn erőszakot követtek el. — 22 nap alatt 19 gyermek lett a roncsoló toroklob áldozata a szegedi tanyákon. — A Marosba ölte magát e hó 24-én a dévai állami tanítóképzőnek Encs nevű tehetséges növendéke. Tettének oka ismeretlen. — Véres lakadalom volt a napokban Győrmege Böny községében. Negy duhaj legény berontott a lakadalmas házba s ott többeket véresre vertek. Egy gyermek és egy varrónő halálosan megsebesült.

dős orvos lett, sőt még a becsületrenddel is kitüntettetett a republikánusok által! S a marquis — bár mennyire szerette, az okos, derék fiut, — mégis kénytelen volt őt a házból kitiltani.

A szolgának a marquis nem felelt, mert elszunnyadt. Dubois azonban gondoskodott róla, hogy a rokonok össze jöjjenek. Aymardine elkocsizott a gyóntatóért, bár nyugodt lélekkel a fölött, hogy — gyászruhában kellene megjelennie, Gaston a hír vételekor azt mondja: „Valahára” s a jegyző után küldet, míg Blanche előbb orvosért küld, aztán kétségbeesetten rohan a nagybácsi szobájába, könnyüivel áztatva a drága főt.

— A jó bácsi meghal!... lehetséges-e?... s én többé ne halljam szavát?... de hát segítség!... Dubois! Lafleur! Mindnyájan elhagyták! Bátyám, bátyám, hát nem hallod szavamat? Nem ömersz többé?

— Micsoda pokoli láрма ez? kiált a marquis haragosan. Te vagy Blanche? Hát nem hagysz békében?

— Hal' istennek, csakhogy ismét beszélsz drága bátyám. Hogy vagy? Ugy-e jobban? Nem fogsz meghalni?

— Meghalni?... igaz, majd elfeledtem... no, csak semmi óbégatás. Hol van Dubois?

Blanche a heves zokogástól alig tud felelni, midőn Dubois haza érkezik.

— Hol jársz esavargó?

— A jegyzőért voltam öcsese parancsából.

— Jegyző?... minek? — Dubois szólni akar, — hallgass. Hol van Aymardine?

— A grófnő a gyóntatóért ment.

— Gyóntató!... jegyző!... Nagyon siettek a gyermekek. De én rámm nem gondoltak!

— De édes nagybátyám...

— Hagyj el! Te is bizonyosan hivattál...

— Csak az orvost...

— Az orvost? Az egyetlen, a kit Párisban ismersz Rettentő! Valdd meg! — Blanche bünyösen hallgat. — Ugy-e? Halalos ágyammal szövetkezel az árulóval! — Ördög és pokol! ... rablók! ... gyilkosok... megönek!

Bejő Aymardine a gyóntatóval, hogy előkészítsék az utolsó ultra...

A haldokló mosolyogva fogadja az abbét. Az ő ősei nem félték a haláltól, egyik tubakolt a vérpadon, másik három levelet diktált, míg a lábait fűrészeltek. Ő magához inti a szolgát s kiosztja a pénzt közte és a kocsis közt. A szakács és Lafleur eleget loptak, ne kappanak semmit. Aztán az abbéhez fordul: „ha úgy tetszik, a legelső gyorsvonattal.”

— Ha marquis ur kész a szent vallás vigasztalásban részesülni, mondja keletteljes hangon az abbé. Künn ekkor olyan láрма támadt, mint mikor valakit nem akarnak beocsátani, de ez erőlteti. A marquis dühös, hogy most már nyugodtan meg sem halhat. Az ajtó hirtelen kinyílik. Egy fiatal ember rohan be, s a pillanat ünnepélyessége oda van.

— Ostobaság! kiált a belépő. Meghalni egy ilyen élet-erős embernek! Jó reggelt, bátyám! Ki játsza veled azt a szomorú komédiát?

— Ha nem csalódom, mond a marquis szigorú hangon vicomte Raoul de Francoeur-t látom magam előtt a kit házamból kitiltottam!

— Szemed nem csal, kedves nagybátyám, — ez jó jel.

— Önöztetni kérek!

— Azért mert kiutasítottak? Ne beszéljünk erről, én szívesen elfelejtem. Ide a pulzust... hm, hm, egészen rendes... és a fej? kicsit forró és fáj is, nemde? — Raul beszél néhány szót Duboisval, ki elmondja a tegnapi ebéd étlapját — „no

1872
1873

Irodalom és művészet.

— A Kisfaludi társaság f. hó 26-án tartott ülése irodalmi eseményt képez. Az elnöklő Gyulai azzal lepte meg a hallgatóságot, hogy bemutatta Arany „Toldy szerelme” című művét, mely a Toldy-trilogia befejezése; egyszersmind felolvastván belőle egy részletet — Lajos király s Ottokár villogását. — A társaság tagjai úgy, mint a jelenvolt vendégek zajos éljenzéssel fogadták a koszorus költő által szerzett e meglepő örömet s Beöthy indítványára ez esemény emléke jegyzőkönyvileg is meg lett örökítve; ezenfelül a társaság küldött-ségileg köszöné meg az irodalom ez új kincsét Aranynak. Fölemlítjük e helyt, hogy fiatal írónk ez alkalomból aranykoszorut készíttettek a nagy költőnek.

— A „Vasárnapi Ujság” november 22. száma következő tartalommal jelent meg: Báró Mednyánszky László (arczképpel) A gyöngyök keletkezése és egy régi magyar versezet a XVI. századból. Pethő Gyuától. Az első török szultán sírja (képpel). Az osztrák birodalmi tanács ünnepélyes megnyitása (képpel). A kardosfa. A Bounty lázadói. Verne Gyula regénye (képpel) Egyveleg. Az első látogatók. Munkácsy legújabb festménye (képpel). Pulszky Ferenc emlékirataiból. IV. Két bankárház eredete. — Még egyszer a gyöngyösi kávé Herman Ottótól. Irodalom és művészet, közintézetek, egyletek stb. rendszeres hetirovatok.

GAZDÁSZAT.

Első magyar általános biztosító társaság.

Gazdász közönségünket kiválóan érdekelheti azon hirdetés, melyet az „Első magyar biztosító társaság” mai számunkban tesz közzé. Ebben ugyanis jelenti, hogy oly felek, kik 6 évre lakházaikat s gazdasági épületeiket bevezett társulatnál biztosítják az első éven át egészen ingyen élvezik ez ingatlanjaikra nézve a biztosítás előveit.

persze királyi potyka, királynői ürühús, Chambord-martas vadalékkal s mindez ugy-e rosszul készítve?

— Gyalázatosan! tört ki a marquisból a megsértett gyomor haragja.

— Lásd bátyám, nem ér az a királyi kotyvalék semmit. Az idők változnak, az embernek más eledel kell, s a ki ragaszkodik a régi penészeshez, az elrontja a gyomrát.

— Igazad lehet, de én republikanus konyharól nem akarok tudni semmit, azért itt az ideje, hogy meghaljak.

— Meghalni! Rögtön egészséges lesz.

— Ti takozom! Eltiltok mindenféle méregkeverést, s ha meggyógyit, az akaratom el enére, történt; ön a tanu abbé ur. Én ez órától kezdve megholnak tekintem magamat.

Az abbé az ég mulasztjáról beszél, Raoul egy kis egyszerű házi gyógyszerrel kényszerít a betegbe. Az orvoságnak esoda hatása van. A bácsi már is nyájasabban tekint öcsésére, mert gyomrát egészen jól érzi. De zsörtölődnie csak kell, Blanche-t hívja ágyához.

— Még mindig az ellenséggel cimborálsz? kiált rá haragosan. Szereted még most is ezt az árulót? — Blanche feléni akar — ne szólj, bűnöd homlokodra van írva. — S Raoulhoz fordul még dühösebben. Hát te, szakadár, még mindig bátor vagy Drapeaublane marquis unokahugához emelni szemeidet? Igen, vagy nem?

— Igen! amíg élek.

— Nos a marquis kimondta véleményét, és az nem változik az idővel. Az én hűségem az én hitem megmaradt szilárdul, akár milyen eszmék legyenek is az urakodók. Halálig királyom, pártom mellett maradok. S ez utolsó szavam te áruló. Mint pártfőfiu, átkomat kapod, mint nagybátya hűked adom — hugomat.

Ha tekintetbe vesszük, hogy a fentnevezett társulat e kedvezményt ép a jelen évben, midőn mindenki érzi a sanyaru gazdasági viszonyok hatását, lépteti életbe, lehetetlen nem méltányolnunk azon igen jelentékeny előnyt, melyet eme társulat ez ajánlatával gazdaságainknak nyújt, s nem is szenved kétséget, miszerint földbirtokosaink ezen biztosító társaság által, mely oda is emelkedett, hogy mint első rangu hazai intézet mindig bőkezűleg áldozhat és áldozik az emberiség s a nemzet oltárán — nyújtott nagy előnyt nem is fogják elmulasztani felhasználni. Az e részbeni értesítés így szól:

Értesítés a t. biztosító közönséghez a lakházak és gazdasági épületek hat évre szóló biztosításáról az ingyenes előzetes élvezetével. Budapest, november hó 1879.

A t. biztosító közönség és főleg t. feleink, a kiknek rokonszerve és bizodalma emelte társaságunkat, több egyéb ténvező hozzájárulásával, jelen állására, nem fogják tőlünk megtagadni annak elismerését, hogy társaságunk mindig szilárdan megmaradt azon alapon, melyre fektetett üzletet és hogy elveihez hű maradt a nyomában keletkezett versenytársaságoknak az ő eljárásától nagyon eltérő kísérletei közt is.

Ezen elveit azon rendkívüli eredmény igazolta és jutalmazta meg, hogy már a jelen 1879-ik év végével társaságunk 3.000.000 ft-nyi alaptőkéje készpénzben teljesen ki van egészítve, tartalékalapja pedig 1.000.000 ft-ra emelkedett, és hogy, mire, mint bátran állíthatjuk, a versenytársaságok egyike sem képes, a károk felezésére szolgáló díjtartalékok, társaságunk, vagyoni állásánál fogva a jelen év végével oly nagy összegben viheti át a jövő évi számla javára, hogy ennek folytán ezentúl előreláthatólag mindig abból fedeztethetnek a következő éven át előforduló károk.

Ez eredmény elérésére törekedett mindenek felett társaságunk, mert meg volt győződve, hogy a hazai biztosítási ügy érdekének általában és különösen t. földi érdekének az által tesz kiváló szolgálatot, ha az üzlet nyereseményéből oly erős alapokat, tartalékokat alkot, mik minden eshetőségre megnyugtatót, mert kellő biztosítékokat nyújtanak, s a mily teljesen befizetett nagy alaptőke- és tartalékokkal csak a legkiválóbb külföldi társaságok bírnak.

Öröm felkiáltások — esöndes bosszankodás; kitörő vigság hosszút arczok.

— Tintás ur! jelenti az udvarmester.

— A jegyző? Hát az mit akar? csodálkozik a marquis. . . Igaz elfeledtem, hogy kedvenceim milyen jól gondoskodtak halálomról, míg életemre egyedül a hamupipőke gondolt. . . Kérem Tintás urat reggelire, aztán majd beszélhetünk.

Miután a többiek bementek az ebédlőbe, a marquis gyorsan felöltözött Dubois segélyével.

— Add csak azt a kézi tükröt! mondá neki, s miután meg nézte magát, ekként folytatá: tudtam, hogy egészen fehér az orrom, te ficzkó.

— Mint a lilium, marquis ur.

— Még egyszer figye'meztettek, hogy vagy te, vagy a Petite Republique Française: egyiknek pusztulni kell innen.

— Tehát én, marquis ur.

— Mide tonnerres! te visszaélsz jószágommal tudod, hogy nem nélkülözhetlek. . . nos, maradj hát az ördög nevében. . . kettős fizetést kapsz.

A reggelinél egy haldoklóhoz képest csodálatos étvágyat fejtett ki. De hát mit fog mondani a Faubourg ha megtudja, hogy a Vicomte-tal kibékült, sőt még hugát is oda odta a szakadárnak!

Pah! Mondjon a Faubourg amit tetszik! Mi azért elv-szilárd legitimisták maradunk, az utolsó lehelletig hűek a trón és oltárhoz, mert egy Drapeaublane — sapristi! — még sohasem változtatta meg a véleményét.

A véleményét ugyan nem, de a végrendelet bizonyosan. Tintás ur a megmondhatója.

Eddig volt.

P.

Azonban a t. biztosító közönség és különösen t. feleink azt is bizonyíthatják, hogy míg mi egy részről ily módon igyekeztünk megnyerni, igazolni, viszonzni a bizalmat, addig másrésztől társaságunk fejlődésének, erősödésének arányában s üzleti viszonyaihoz képest, szem előtt tartva a biztosító felek s a társaság közt letező érdekközösséget is, mindenkor kész is volt t. feleinknek újabb előnyöket és kedvezményeket nyújtani, mit többek közt az által tanusított, hogy életbiztosítási feleink ez osztály nyereségének felerészében, jégosztálybeli feleink pedig ez osztály nyeresége egy ötödében részesítettnek.

Ez a mi eljárásunk vezér-elve most is; és ennél fogva midőn oda jutottunk, hogy teljesen befizetett alaptökével és teljes tartalékokkal folytathatjuk az üzletet, társaságunk örömmel fogadatosítja az ily eredmény esetére rég kitűzött szándékát s ezennel a tüzosztályban is újabb kedvezményben kívánja részesíteni biztosító feleit.

Elhatároztuk ugyanis, s e felől kívánjuk ezennel a biztosító közönséget értesíteni, hogy a lakházak és a gazdasági épületek biztosítása nálunk ezenfelül azon kedvezményben részesíttessék; hogy t. i. ha a háztulajdonos vagy a földbirtokos kötelezi magát az ily épületek hat egymásután következő éven át való biztosítására, társaságunk a szokásos ingven évül az első évet adja úgy, hogy a biztosító fel az ingven év előzetes élvezése után a második évtől kezdve tartozik csak a díjakat fizetni.

Hisszük, ez intézkedésünk előnye teljes méltánvásra fog találni a birtokos közönségnél mindenkor, de főleg a jelen évben s a közel időben, midőn a jelen sanyaru év hatása még érezhető lesz, s midőn a gazda körül oly szűk a pénz. Ez intézkedésünk ugyanis még az ily szorult viszonyok közt is lehetségesse, könnyítvé teszi részére a hosszabb időre való biztosítást. És ez előny annál nagyobb, minél tetemesebb az évi díj s annak a jelen vagy a jövő évben való előzetes megfizetése minél nehezebben esnék a jelen év gazdasági viszonyai által sújtott gazdának. De az előzetes ingven év hasznát érezni fogják azon feleink is; kik hosszabb időre levén már biztosítva, ez érvényben levő biztosításukkal ingven évül az utolsó évet élvezik, mert ezen biztosításuk megújítása által egymást követő két ingven évet fognak e feleink élvezni. u. m. a mostani biztosítás utolsó (ingven) évét, s a megújításnál a 6 évi biztosítás első s így előzetesen élvezendő ingven évet.

Midőn ez újabb kedvezményről kívánjuk a t. biztosító közönséget ezennel értesíteni, nem tartózkodunk azon meggyőződésünk kifejezés től, hogy a t. biztosító közönség, a mint ez intézkedésünkben készgőtteknek, ugy az ingven év előzetes élvezetének kedvezményében iránta kifejezett bizodal munknak jelét fogja felismerni.

Értesítvén meg a t. biztosító közönséget a felől, hogy ügyelőkeink, de magunk is szívesen szolgálunk mindennemű felvilágosítással, tisztelettel maradunk

az első magyar általános biztosító társaság.
HARKÁNYI. LÉVAL.

TARKASÁGOK.

— Nem érkezett poste restante czimem alatt egy pénzes levél? Nevem Horti Lajos.

— Mivel tudja magát legitimálni?

— Tessék itt — az arcképem.

S. megye egyik mezővárosában, bement egy paraszt a homoepatha orvoshoz, körülnéz mintha keresne valakit.
— No mi tetszik? kérdi az orvos, ki igen sovány öreg ember volt.

— A homepatás urat keresem — válaszolá a paraszt.

— Hisz az én vagyok.

— Hát az uristennek ajánlom.

Ezzel megfordul és kiindul.

— De már ha a doktorral van dolga, hát szóljon, hiszen mondtam, hogy én vagyok az.

— Mi haszna? Ugy is hiába mondanám.

— Miért?

— Azért mert orvosságot akartam volna kérni.

— Hisz adok én azt.

— Nem kell már.

— De hát miért nem kell?

— Azért uram, mert ha jó orvossága volna, bizony maga sem volna olyan girhes.

— Emlékszel Feri barátunkra?

— Hogyne! Nos?

— Meghalt.

— Feri meghalt! Ah! szegény fiu! Ezelőtt két hónappal még semmi baja se volt. Mikor temetik?

— Holnap!

— Holnap! teringettét! lehetetlen elmennem. De ha akarod, holnapután elmehetünk a temetésére.

Lajos uram bátyánk szenvedélyes tarokkozó volt. Ha ő tarokkozott, akkor hiába hívták őt a betéhez.

Egy izben rettenetes kártya volt kezében, ultimót mondott: megkontrázták és elfogták.

Fogta magát, bevaratta a belső kabátja bélése fölé azt a tizenkét kártyát, a mi balsorsát okozta, s azontul a hány ismerősével találkozott, de még betegeinél is, első dolga volt kitárni előtte a kabátját:

— Ide nézz! Látnod ezt a kártyát? Lehet evvel az ultimót elveszteni? Ugye-nem! No hát én ezzel vesztetem el az ultimót.

Az sem utolsó dolog, hogy mikép tette magát egyszerre urrá Z. Adolf, egy szerény állásu „boltosságát” Budapesten.

Egy szép napon szabadságot kér és Bécsbe utazik. Itt beállít egy gazdag kereskedőhöz, kivel pesti gazdája üzleti összeköttetésben állt, Mayer urhoz, és megkéri egyetlen leányának a kezét.

Mayer ur nagyot néz a fiatal emberre, aztán hecsengeti inasát.

— Jakab, dobja ki ezt az urat az ablakon.

— Amint méltóztatik, felel nyugodtan Adolf ur, — de előbb engedje megjegyezmem, hogy ezenfelül társa lesz eddigi gazdának, Kohn Sámuelnek Budapesten.

— Mayer ur arca egyszerre megszelídül.

— Ön társa lesz Kohnnak? igazán?

— Ha ön hajlandó holnaputánig várni, kész vagyok bebizonyítani állásomat.

— Szívesen. Ha igazat mond megkapja leányomat.

Adolf ur haza utazik, s másnap reggel belép főnökéhez azon kéréssel, hogy fogadja be társának az üzletbe.

Kohn Sámuel bámul.

— Megbolondult az ur?

— Nem épen. De egy hó mulva elveszem a bécsi Mayer egyetlen leányát.

— A bécsi Mayer leányát? . . . üljön le kedves barátom!

.....
Az alku megkötötték s Adolf ur egy hónap mulva társa lett főnökének és férje a gazdag Mayer leányának. Szemesnek a világ.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: SIPOS SOMA.

1699
1699

Temesváry Mór
cipőgyári raktára
Budapesten,

király-utca 1-ső szám, b. Orczy-féle ház.

Mindenféle lábbeliknek legjobb híré forrása. A legjobb készítésű cipőket ajánlja a téli szükséglet fedezésére, nagyban és kicsinyben.

Hölgyek számára :

Nemez komodecipők nemez béléssel minden színben, sarkal és nagy csokorral	1 frt 60 kr.
Fűző topán eberlasztinból a legszebb himzéssel díszítve	2 frt 80 kr.
Topánok eberlasztinból ruganyhuzóval, magas kivagással rokokó-sarokkal, finom kiállításban	3 frt — kr.
Topánok ruganyhuzóval erős chagrín, vagy borjúbőrből, szög-zett kettős talppal és s ilijáráshoz, tartós	3 frt — kr.
Czugas poszto-topánok bőrszegé lyvel szögelt duplatalppal meleg béléssel	3 frt 20 kr.
Czugas bársony topánok nemezbeléssel szögelt és srófolt duplatalppal, lakk hegygyel magasszabásu	3 frt 50 kr.

Urak számára :

Comodecipők posztóból, nemez béléssel minden színben	1 frt 20 kr.
Topán chagrín bőrből, finom díszítésű lakkszegélylyel, legújabb divatu	3 frt 90 kr.
Topán borjúbőrből, szög-zett csavart kettős talppal, igen erős	4 frt — kr.
Topán orosz fénymázos bőrből, szög-zett csavart kettős talppal erős időre	4 frt 80 kr.
Topán salon fénymázos ma'nzi bőrből, keztüli vagy chagrín szárral legfinomabb himzéssel	4 frt 40 kr.
Topánok posztóból orosz lakos bagaria-szegélylyel vörös nemez béléssel, 3-szoros erős srófolt dupl. talppal, óvszer neveltség ellen	5 frt 50 kr.
Csizmák erős vikszos vagy bagariabőrből ráncban, srófolt duplatalppal	8 frt 40 kr.
Térdeszimák hatvarrattal és csattal dupla bagariabőrből háromszoros srófolt talppal vízmentes	8 frt 80 kr.
Térdeszima valódi orosz bagariaből, háromszoros srófolt duplatalppal, vízmentes	12 frt — kr.
Viksz- és bagaria bőrből való gyermekcsizmák lakszárral, akár szögelt, csavaros duplatalppal, igen erős minőségben	4 frt — kr.
Fiu topán borju vagy chagrínbőrből erősen szög-zett kettős duplatalppal	2 frt 50 kr.
Leány topán eberlasztinból vagy bőrből legfinomabb díszítésű lakkszegélylyel	1 frt 80 kr.
Gyermekcipők eberlasztin vagy bőrből	60 kítól 1 frt 20 ig

Megrendelések postán utávét mellett, vagy az előleg beküldése után gyorsan és pontosan teljesítettek. Nem alkalmas lábbeli a legkészségesebben kicseréltetik. Részletes árjegyzékek kívánatra bérmentve küldetnek meg.

Földbirtok eladás.

Pusztá-Décsen, a Miklósy Jánosné, szül. Bakay Mária urhölgy tulajdonát képező

34 holdnyi

(1100 négyszög öles) első osztályu

szántóföld

kedvező föltételek mellett örök áron eladandó. Ugyan e birtok esetleg haszonbérbe adatik. — Tudakozódások alulirothoz intézendők.

Szarvas, november 16. 1879.

Bakay Sndor.

3-3

Kereskedőknek

Csomagoló papír
nagyobb mennyiségben kapható

a könyvnyomdában
Szarvason.

Az

első magyar általános biztosító társaság

ingyen biztosít az első évre

lakházakat és gazdasági épületeket

ugy, hogy a díjfitetés

az ingyen év előzetes élvezete után

csak a második évben veszi kezdetét

ha az ily épületek nála hat évi tartamra biztosíttatnak.

Bővebb felvilágosítást nyújt az igazgatóságnak a jelen számban megjelent „Értesítése.”

A szarvasi ügynökség: **Járdek Lajos.**